

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Lenky Matyášové a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **ALN spol. s r. o.**, sídlem Vrcovice 64, Vrcovice, zastoupené JUDr. Tomášem Samkem, advokátem, sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č. j. 23471/2018-MZE-14112, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 A 142/2018 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu (dále „SZIF“) ze dne 21. 6. 2016 byla žalobkyni (do 13. 4. 2022 pod názvem AGPI Vajax spol. s r. o.) uložena povinnost vrátit 100 % poskytnuté dotace ve výši 13 500 000 Kč, která byla žalobkyni poskytnuta v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření I.1.1.1. Modernizace zemědělských podniků.

[2] SZIF konstatoval porušení kapitoly 3 písm. k) obecné části Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na

období 2007-2013 pro opatření I.1.1.1. (umělé vytvoření podmínek pro přiznání dotace). Důvodem uložení povinnosti vrátit dotaci bylo zjištění, že žalobkyně neoprávněně uplatnila preferenční kritérium 1.1. (podíl příjmů ze zemědělské prvovýroby na celkových příjmech žadatele činí 45 % a více) a preferenční kritérium 3.1. (žadatel je mladý začínající zemědělec).

[3] Ministerstvo zemědělství na základě odvolání žalobkyně dospělo k závěru, že SZIF se v rozhodnutí dostatečně nevypořádal s dokazováním porušení podmínek Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017 rozhodnutí SZIF ze dne 21. 6. 2016 zrušilo a věc SZIF vrátilo k novému projednání.

[4] Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2017 SZIF žalobkyni znovu uložil povinnost vrátit 100 % dotace ve výši 13 500 000 Kč, která byla žalobkyni poskytnuta v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření I.1.1. Modernizace zemědělských podniků. Důvodem bylo zjištění, že žalobkyně neoprávněně uplatnila preferenční kritérium 1.1. dle přílohy č. 3 Pravidel (podíl příjmů ze zemědělské prvovýroby na celkových příjmech žadatele činí 45 % a více). SZIF konstatoval porušení kapitoly 3 písm. k) obecné části Pravidel (umělé vytvoření podmínek pro přiznání dotace).

[5] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí SZIF ze dne 31. 8. 2017 Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018 zamítlo a potvrdilo rozhodnutí SZIF.

[6] Rozhodnutí ministerstva žalobkyně napadla žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl.

[7] Městský soud uvedl, že po zrušení prvního rozhodnutí SZIF v této věci byl spisový materiál doplněn o listiny předložené žalobkyní Finančnímu úřadu v Písku (výkaz zisku a ztráty žalobkyně v druhovém členění ke dni 31. 12. 2010, rozvaha ke dni 31. 12. 2010 a příloha k účetní závěrce v plném rozsahu) a sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Písek ze dne 16. 3. 2017. Z těchto listinných důkazů SZIF při zjišťování skutkového stavu věci vycházel. V případě dokazování listinou je dokazování provedeno založením listiny do spisu, § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž musí být účastníci vyrozuměni o provádění důkazů mimo ústní jednání, se neuplatní.

[8] Městský soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány založily své skutkové a právní závěry na závěrech Evropského účetního dvora obsažených v jeho kontrolní zprávě. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí konstatovaly závěry Evropského účetního dvora, ale pouze v rámci popisu historie věci, neboť ke zjištění skutkového stavu věci bylo ve správním řízení provedeno vlastní dokazování. Městský soud tak shledal irelevantní námitku žalobkyně, že se nemohla seznámit s kontrolní zprávou Evropského účetního dvora a nebyla účastníkem řízení, v jehož rámci byla vykonána kontrola.

[9] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že žalobkyni nebylo řádně umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, neboť výzva k vyjádření nebyla označena správným jednacím číslem a čas poskytnutý žalobkyni k seznámení se spisem byl příliš krátký. Výzva SZFI ze dne 26. 4. 2017 byla sice označena jiným číslem jedacím než první rozhodnutí SZFI v této věci, z obsahu výzvy však bylo jednoznačně seznatelné, že žalobkyně byla vyzvána k vyjádření a nahlédnutí do spisů, které se týkají řízení o vrácení dotace v rámci opatření I.1.1.1. Modernizace zemědělských podniků ve výši 13 500 000 Kč a řízení o vrácení dotace v rámci téhož opatření ve výši 9 016 000 Kč (obě řízení zahájena dne 21. 12. 2015). Výzva SZIF ze dne 26. 4. 2017 k nahlédnutí do spisu výslovně umožňovala

pokračování

sjednání i jiného termínu, resp. jiného časového prostoru k nahlížení do spisu. Městský soud dále zdůraznil, že § 36 odst. 3 správního řádu se uplatní v odvolacím řízení pouze tehdy, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Žalovaný žádné podklady nepořídil. Do spisu byl v průběhu odvolacího řízení založen pouze jeden listinný důkaz předložený žalobkyní, nebyl tedy důvod ji vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření se k nim.

[10] Důvodná dle městského soudu nebyla ani námitka, že dokumenty, na které správní orgány odkazovaly, nejsou založeny ve správním spisu. Městský soud uvedl, že z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že SZIF v období od 16. 3. 2017 do 7. 4. 2017 listiny do spisu založil a žalobkyně se mohla s podklady seznámit v rámci nahlížení do spisu, k němuž byla vyzvána.

[11] K námitce, že v rámci odvolání žalobkyně doplnila návrhy důkazů, z nichž by byl prokázán opak skutkových závěrů SZIF, městský soud konstatoval, že žalobkyně předložila žalovanému nájemní smlouvu uzavřenou se společností AGPI, a. s. Smlouva byla založena do spisu a žalovaný ve svém rozhodnutí i z tohoto důkazu vycházel.

[12] K námitce porušení zásady legitimního očekávání městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou za dodržení všech podmínek dotací odpovědní výlučně příjemci podpor. Žalobkyně nemohla mít pouze na základě skutečnosti, že s ní SZIF uzavřel dohodu o poskytnutí dotace, legitimní očekávání, že splnila veškerá kritéria stanovená Pravidly. Uzavřením dohody o poskytnutí dotace vzniká příjemci legitimní očekávání, že mu bude dotace vyplacena v souladu s touto dohodou, avšak pouze v případě, že skutečně byly splněny všechny stanovené podmínky pro poskytnutí dotace. Uzavření dohody o poskytnutí dotace není ujištěním poskytovatele dotace příjemci, že splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace. Žalobkyni se od SZIF nedostalo žádného konkrétního ujištění, které je předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání. Poskytovatel dotace je oprávněn i poté, co byly vyplaceny finanční prostředky, prověřit, zda podmínky dotace byly skutečně splněny.

[13] K námitce, že nařízení vrácení dotace je v rozporu s čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém, opatření pro rozvoj venkova a podmíněnost, městský soud shrnul, že v projednávané věci platba SZIF nebyla provedena omylem. Je třeba odlišovat platbu dotace, která se následně ukázala neoprávněnou, od platby provedené omylem.

[14] K námitkám směřujícím proti závěrům správních orgánů o skutkovém stavu věci a vyvozených následcích městský soud konstatoval, že skutkový stav prezentovaný správními orgány odpovídá provedenímu dokazování. Veškerá činnost žalobkyně v roce 2010 proběhla v posledních dvou dnech tohoto roku, a to v rámci propojených společností, přičemž veškeré platby proběhly hotovostně, zemědělská činnost žalobkyně v roce 2010 spočívala pouze v tom, že na pozemcích pronajatých od svého jediného společníka (společnosti AGPI, a.s.) pěstovala travu kolem hal na chov slepic ve vlastnictví společnosti AGPI, a.s., jejíž sklizeň zajistila další společnost (Bonas spol. s r.o.). Žádnou jinou činnost žalobkyně v roce 2010 nevykonávala, neměla žádné zaměstnance, nedisponovala žádnými stroji, přístroji, zařízeními, budovami či stavbami.

[15] Městský soud souhlasil s žalobkyní potud, že SZIF ve svém rozhodnutí neuvedl, z jakých podkladů vycházel při závěru, že žalobkyně nebyla v roce 2010 vedena jako subjekt obhospodařující půdu zanesenou v evidenci půdy a nebyla evidována jako chovatel hospodářských zvířat. Dle městského soudu lze předpokládat, že SZIF tyto skutečnosti zjistil v rámci svého interního přístupu do příslušných evidencí, o čemž však není založen doklad ve spisové dokumentaci. Tyto skutečnosti však nebyly podstatné pro rozhodnutí věci. V odvolacím řízení žalobkyně doložila pronájem půdy a žalovaný při hodnocení skutkového stavu věci již vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně měla v nájmu pozemky, na kterých realizovala svou činnost. Skutečnost, že žalobkyně neměla žádná zvířata, byla zjištěna i z přílohy k účetní závěrce za rok 2010, dle které neměla žalobkyně žádný majetek. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že z listin označených žalovaným, které tvořily součást daňového přiznání žalobkyně za rok 2010, nelze dovozovat k jaké konkrétní účetní operaci či k jaké konkrétní činnosti žalobkyně se vztahují, neboť obsahují výhradně agregovaná účetní data. Správní orgány z těchto listin (rozvaha, výkaz zisku a ztrát a příloha k účetní závěrce v plném rozsahu) zjistily skutečnosti, které z nich bez pochyb zjistit lze, tedy že žalobkyně v roce 2010 neměla žádné zaměstnance, nevlastnila žádný majetek (ani ve finančním pronájmu) a nevykonávala žádnou další činnost, než kterou doložila fakturou na prodej sena, neboť veškeré vykázané tržby dle přílohy k účetní závěrce činily pouze 7 000 Kč za prodej sena.

[16] Městský soud souhlasil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně vytvořila uměle podmínky pro získání dotace ve výši 13 500 000 Kč, přičemž podle Pravidel dotaci nelze poskytnout, pokud bude zjištěno, že podmínky stanovené pro získání dotace byly splněny jen z části nebo zdánlivě anebo byly uměle vytvořeny, a žadatel tak získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či Dohody. Žalobkyně je obchodní společností založenou v roce 1998, jediným společníkem byla od tohoto roku až do 3. 6. 2011 společnost AGPI, a. s. a v tomto období byla jediným předmětem podnikání žalobkyně obchodní činnost, konkrétně koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Společnost v roce 2009 nevykazovala žádnou činnost, o čemž svědčí příloha k účetní závěrce, dle které byly výnosy žalobkyně v tomto roce 0 Kč. V roce 2010 vykazala žalobkyně činnost až v posledních dvou dnech roku, konkrétně sklizeň sena a jeho prodej, se ziskem přibližně 1000 Kč. Žádnou jinou činnost v tomto roce žalobkyně nevykazala. Až dne 3. 6. 2011 byl do obchodního rejstříku zapsán další předmět činnosti žalobkyně, a to zemědělská výroba (rostlinná a živočišná). Dne 10. 6. 2011 byla žalobkyně zapsána do evidence zemědělských podnikatelů a dnem 17. 6. 2011 byli do obchodního rejstříku zapsáni další dva společníci žalobkyně jakožto mladí začínající zemědělci (Ing. J. L. a P. L.).

[17] Soud souhlasil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně v roce 2010 fakticky nerealizovala žádnou zemědělskou činnost, transakce provedené žalobkyní v posledních dnech roku 2010 měly zjevně formální povahu a jejich jediným cílem bylo naplnit podmínky preferenčního kritéria 1.1. Účelem dotace byla podpora aktivních mladých zemědělců. Žalobkyně v rozhodném období roku 2010 vykazala pouze jednu činnost (sklizeň poměrně malého množství sena), kterou ani sama nerealizovala, a vykazala zisk 1000 Kč, rozhodně tedy nebyla aktivním zemědělcem. Pokud by žalobkyně skutečně vykonávala v roce 2010 zemědělskou činnost, jistě by byla zaevidován v evidenci zemědělského podnikatele, neboť § 2f odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ukládá povinnost evidence. Žalobkyně se však jako podnikatel v zemědělství zaevidovala až dne 10. 6. 2011, tedy krátce před tím, než dne 27. 6. 2011 podala žádost o poskytnutí dotace. Stejně tak do obchodního rejstříku byl až

pokračování

dne 3. 6. 2011 zapsán předmět podnikání žalobkyně v oblasti zemědělské výroby. Zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že žalobkyně se v roce 2010 podnikání v zemědělství nevěnovala a uměle vytvořila podmínky pro poskytnutí dotace tím, že na samém konci tohoto roku vykazala sklizeň sena a následný prodej tohoto sena společnosti, která byla jejím jediným společníkem. Pokud by žalobkyně byla aktivním zemědělcem, pak by se jistě věnovala zemědělské činnosti podstatnou část roku, nikoli pouze několik dnů a měla by vytvořené zázemí pro tuto činnost (stroje, zařízení, dopravní prostředky, budovy, zaměstnanci apod.). V daném případě tak byla pro získání dotace použita obchodní společnost, jež nevykazovala téměř žádnou činnost, a byly uměle vytvořeny podmínky, aby tato společnost splnila preferenční kritérium 1.1. (příjem ze zemědělské prvovýroby), bez jehož splnění by žalobkyně nezískala hodnocení dostatečné pro poskytnutí dotace.

[18] Městský soud souhlasil rovněž se závěrem žalovaného, že již sama skutečnost, že žalobkyně požadovala body za splnění preferenčního kritéria 1.1. a současně preferenčního kritéria 3.1. dle přílohy č. 3 Pravidel, svědčila o tom, že jedno z těchto kritérií bylo splněno pouze zdánlivě, neboť tato kritéria byla ve vzájemném protikladu. Správní orgány hodnotily, že žalobkyně splňuje preferenční kritérium 3.1. (žadatel je mladý začínající zemědělec), neboť je řízena mladým začínajícím zemědělcem, jelikož funkci statutárního orgánu plní 2 jednatelé mladší 40 let s odpovídajícím vzděláním, kteří mají zároveň podíl na základním jmění celkem 52 %, do evidence zemědělských podnikatelů byli zapsáni dne 14. 6. 2011 a předtím nebyli evidováni ani jako zemědělství podnikatelé, ani jako samostatně hospodařící rolníci, tedy činnost zahajují poprvé. Žalobkyni lze posuzovat jako mladého začínajícího zemědělce ve smyslu Pravidel až ke dni 17. 6. 2011, kdy byli do obchodního rejstříku zapsáni tito 2 jednatelé, tudíž ke dni podání žádosti o dotaci jí za preferenční kritérium 3.1. náleželo 15 bodů. Není však možné, aby žalobkyně současně splňovala preferenční kritérium 1.1 (podíl příjmů ze zemědělské prvovýroby na celkových příjmech žadatele činí 45 % a více), které se dle přílohy 6 Pravidel hodnotí dle výnosů ze zemědělské prvovýroby za poslední účetně uzavřené období před podáním žádosti o dotaci, tedy v daném případě období roku 2010, kdy žalobkyně ještě nesplňovala definici mladého začínajícího zemědělce. Navíc žalobkyně se v roce 2010 zemědělské činnosti fakticky nevěnovala.

[19] Z výše uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[20] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost dle § 102 a násl. soudního řádu správního.

[21] Stěžovatelka namítala, že městský soud se s žalobními námitkami dostatečně nevypořádal. Konkrétně stěžovatelka uvedla, že městský soud se nevypořádal s námitkou, že kontrolní zpráva Evropského účetního dvora a způsob jejího pořízení odporují čl. 53 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014, a proto nemůže sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci. Dále se městský soud nevypořádal s námitkou, že unijní ani české předpisy neznají ve vztahu k příjemci dotace pojem supervize, který zmiňoval žalovaný. Soud nevypořádal ani námitku stěžovatelky, že žalovaný ve vztahu ke kontrolní činnosti Evropského účetního dvora odkazuje na již zrušená nařízení Rady (ES) 1698/2005 a nařízení Komise (ES) č. 1975/2006. Stěžovatelka též namítla, že městský soud

se nevypořádal dostatečně s námitkami týkajícími se postupu SZIF před vydáním rozhodnutí, resp. námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu, a námitkou porušení zásady legitimního očekávání. Dle stěžovatelky se městský soud nevypořádal ani s argumentem, že nový výklad skutečností nelze přičítat k její tíži a že správní orgány jednostranně upřednostnily interpretaci předložených listin v neprospěch stěžovatelky. Městský soud dle stěžovatelky převzal skutkové závěry správního orgánu a své závěry opřel o hypotetické úvahy.

[22] Stěžovatelka namítala, že SZIF jako správní orgán I. stupně nerespektoval zásady dané správním řádem, rozhodnutí SZIF nepředcházelo zjišťování skutečného stavu ani dokazování.

[23] SZIF i žalovaný své závěry opřeli především o obsah kontrolní zprávy Evropského účetního dvora, která byla pořízena na základě kontrolní návštěvy v roce 2014 a se kterou nebyla stěžovatelka v rozporu s čl. 53 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014) seznámena ani neměla možnost se k ní vyjádřit, a o dokumenty obecného charakteru dodatečně založené do spisu, aniž by o tom byla stěžovatelka informována (výkaz zisku a ztráty v druhovém členění k 31. 10. 2010 příjemce, rozvaha příjemce k témuž dni a přílohy účetní závěrky příjemce za příslušný kalendářní rok). Kontrolní zpráva Evropského účetního dvora nemůže sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci. V průběhu kontroly ani po ní nebyla kontrolním orgánem EU umožněna stěžovatelce jakákoliv participace na podobě kontrolní zprávy. Žalovaný sice argumentoval, že měla možnost se s kontrolní zprávou seznámit a vyjádřit se k ní v rámci prvostupňového řízení, tato argumentace však je chybná. Správní orgán měl provést dokazování v obdobném rozsahu jako kontrolní orgán EU.

[24] Pokud by SZIF ve svých závěrech nevycházel z kontrolní zprávy, nemohl by činit závěry, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí popisuje a se kterými se soud ztotožnil. Vyvozovat nesplnění podmínek pro přiznání dotace pouze z výkazu zisku a ztráty v druhovém členění k 31. 10. 2010 příjemce, rozvahy příjemce k témuž dni a přílohy účetní závěrky příjemce za příslušný kalendářní rok (což jsou jediné další listiny, o které SZIF své závěry opírá a tvoří součást spisu), by bylo spekulativní. Skutkové závěry o spekulativnosti či umělé účelovosti vykazované činnosti stěžovatelky, které SZIF, respektive městský soud činí z listin, se opírají pouze o to, že činnost byla vykazována v malém objemu a koncem účetního období. Obsah rozvahy však nevypovídá o rozsahu veškerého majetku stěžovatelky, nýbrž jen o rozsahu majetku účetně evidovaného, nezohledňuje ani skutečnost, že stěžovatelka měla v daném období jednatele, který pro ni potřebnou činnost vykonával. Prvovýrobu zajišťovala stěžovatelka v daném období i prostřednictvím subdodavatele, takže k jejímu výkonu žádné strojní vybavení nepotřebovala.

[25] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem, že neprovozovala zemědělskou prvovýrobu, z rozhodnutí SZIF nevyplývá vysvětlení tohoto závěru. Stěžovatelka namítla, že závěry SZIF, žalovaného a soudu, že v roce 2010 nevykonávala zemědělskou činnost, neodpovídají skutečnosti a zjišťování neodpovídá požadavkům kladeným na dokazování. Z dokumentů dle stěžovatelky vyplývá, že stěžovatelka v daném účetním období vyprodukovala a prodala seno v daném objemu a že objem této výroby činil více jak 50 % jejích příjmů. Pravidla nestanoví povinnost, aby příjemce svou zemědělskou činnost před přijetím dotace provozoval jako evidovaný zemědělec ani aby tak činil prostřednictvím vlastních strojů a zaměstnanců. Pokud tedy SZIF a soud dovozují porušení pravidel pro poskytnutí dotace

pokračování

stěžovatelkou, měly vysvětlit, na základě jakých ustanovení pravidel lze zjištěný objem činnosti stěžovatelky považovat za tak zanedbatelný, že jej nelze zohlednit. Dovožovat, že ekonomická činnost stěžovatelky neproběhla jen z toho důvodu, že byla malého objemu a že její vyúčtování proběhlo až na konci účetního období, je spekulativní. Takový postup odporuje obecné zásadě, uplatnitelné ve všech typech „trestního“ práva, tedy i ve správním řízení.

[26] SZIF měl své závěry, že zemědělská prvovýroba provozovaná stěžovatelkou nesplňuje požadavky na přiznání bonifikace, opřít o konkrétní ustanovení pravidel pro poskytování dotací.

[27] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že odvolací orgán další dokazování neprováděl a spis nerozšířil o další důkazy.

[28] Stěžovatelka dále nesouhlasila s tím, jak se městský soud vypořádal s námitkami týkajícími se postupu SZIF před vydáním rozhodnutí. Stěžovatelka trvala na porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

[29] Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem městského soudu, že zásada legitimního očekávání nebyla porušena. Stěžovatelka má za to, že jsou naplněny předpoklady pro to, aby se ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata* proti Komisi, C-414/08, dovolávala legitimního očekávání. Stěžovatelka údaje, které nyní orgány popisují v napadených rozhodnutích, uvedla již v žádosti. Stěžovatelka dále nesouhlasila s argumentací městského soudu, že nesplňuje-li žadatel podmínky pro výplatu dotace, není rozhodné, zda tyto skutečnosti existovaly už při uzavírání dohody, nebo vznikly při realizaci akce. V daném případě nejde o to, že by stěžovatelka přestala splňovat podmínky pro přiznání dotace. SZIF pouze nově posoudil tvrzení a listiny doložené stěžovatelkou k žádosti o dotaci a přehodnotil jejich dřívější posouzení, aniž bylo zjištěno, že by listiny neodpovídaly skutečnosti nebo obsahovaly jiné zavádějící údaje.

[30] SZIF pouze na základě supervize provedené Evropským účetním dvorem dodatečně změnil interpretaci Pravidel z hlediska podmínek pro přiznání bodových bonifikací jednotlivým žadatelům. Stěžovatelka již v době podání žádosti tvrdila a doložila, že v roce 2010 vyprodukovala zemědělské produkty pouze v objemu jednotek tisíc Kč. SZIF však následně uvedený fakt přehodnotil jako účelové jednání ze strany stěžovatelky. Stěžovatelka namítla, že nelze nově hodnotit informace, které poskytla v žádosti o dotaci, respektive z takových informací dovozovat nové skutkové a právní závěry z hlediska splnění podmínek pro poskytnutí dotace. V této souvislosti odkázala mj. na čl. 93 (zřejmě bod 93 odůvodnění, pozn. Nejvyššího správního soudu) a čl. 73 nařízení Komise (ES) č. 1122/2009, čl. 31 (dle citovaného znění bod 31 odůvodnění nařízení, pozn. Nejvyššího správního soudu) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, či § 15 odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).

[31] Stěžovatelka též namítla, že platba dotace byla poskytnuta omylem, proto se neuplatní povinnost dotaci vrátit. Rozhodnutí správních orgánů zjevně spočívají jen na novém právním posouzení skutečností Evropským účetním dvorem, veškeré skutečnosti SZIF akceptoval tím, že uzavřel dohodu o poskytnutí dotace. Stěžovatelka trvala na porušení zásady ochrany legitimního očekávání a zásady *pacta sunt servanda*.

[32] SZIF, žalovaný i soud opřeli své závěry o to, že z příloh účetní závěrky stěžovatelky za rok 2010 má vyplývat, že v daném období neměla stěžovatelka zaměstnance, nevidovala v majetku žádné stroje ani zařízení k provozování zemědělské prvovýroby, evidovala závazky vůči společnosti AGPI a.s. ve výši 5 000 Kč a o zjištění učiněná z výpisu z obchodního rejstříku, že zemědělská výroba je uváděna až od roku 2011. SZIF v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka nebyla v roce 2010 vedena v Evidenci půdy jako subjekt obhospodařující tam evidovanou výměru půdy a nebyla evidována jako chovatel hospodářských zvířat. Stěžovatelka zdůraznila, že uvedené závěry nijak nevyplývají ze spisu a že je SZIF vyvozuje z listin či rejstříků, které nejsou součástí spisu ani nebyly jako důkaz v řízení provedeny. Ve spisu je naopak založena nájemní smlouva, z níž je patrné, že stěžovatelka byla nájemcem nemovitostí, na kterých seno produkovala. Stěžovatelka namítla, že způsob, jakým SZIF, žalovaný a soud listiny interpretovali, je jednostranný, opírá se o domněnky.

[33] Stěžovatelka zdůraznila, že doložila, že v roce 2010 byla nájemkyní pozemků s travním porostem, které sloužily k produkci sena, tedy k zemědělské prvovýrobě. Z faktu, že k obhospodařování pozemků, které měla v nájmu, nevyužívala vlastní zařízení či nástroje, jejichž zůstatková hodnota by překračovala částky odůvodňující jejich evidenci v účetní rozvaze a dalších účetních podkladech, nelze dovozovat, že pozemky neobhospodařovala.

[34] Závěr žalovaného, že produkce byla jen formální a ve skutečnosti nebyla prováděna, je spekulativní, neopírá se o žádný důkaz. Nejde o zjištění, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Listiny označené žalovaným obsahují pouze agregovaná účetní data, nelze z nich dovozovat, k jaké konkrétní účetní operaci či k jaké činnosti stěžovatelky se vztahují. SZIF, žalovaný ani soud nezohlednili skutečnost, že účetní údaje odrážejí pouze ekonomické a daňové aspekty. Skutečnost, že účetní evidence stěžovatelky neobsahuje údaje o hmotném majetku, nelze považovat za důkaz, že stěžovatelka žádný majetek neměla. SZIF, žalovaný a soud údaje v účetní evidenci absolutizují.

[35] Stěžovatelka shrnula, že SZIF by veden snahou převzít argumentaci a závěry Evropského účetního dvora, dokazování bylo jen formální. Takový postup je v rozporu se zásadami správního i trestního řízení v širším smyslu.

[36] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[37] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Městský soud se dle žalovaného dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami.

[38] Žalovaný dále shrnul podstatná skutková zjištění, z nichž správní orgány dovodily, že jediným účelem prodeje sena bylo formální naplnění preferenčního kritéria 1.1, bez něhož by stěžovatelka nezískala dostatek bodů pro přiznání dotace. Řízení o uložení povinnosti vrátit dotaci bylo zahájeno v návaznosti na supervizi ze dne 12. 5. 2015, v níž byla zohledněna předběžná zjištění Evropského účetního dvora. Žalovaný dále uvedl, že shromážděnými podklady bylo prokázáno, že stěžovatelka v rozhodném období roku nevlastnila žádná zvířata a neměla žádný majetek ani zaměstnance. Pronájem půdy doložený stěžovatelkou byl zohledněn. Správní orgány neučinily závěr, že činnost uváděná stěžovatelkou (sklizeň a prodej sena) neproběhla, uvedly však řadu okolností prokazujících,

pokračování

že jediným účelem činnosti stěžovatelky bylo formální splnění preferenčního kritéria 1.1. Ve věci byly shromážděny podklady, které prokazují stav věci bez důvodných pochybností. Stěžovatelka měla možnost se s obsahem spisu seznámit. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaný zdůraznil, že je především odpovědností příjemce dotace, aby poctivě plnil nastavené podmínky. V projednávané věci vše svědčí o tom, že stěžovatelka podřizovala svou činnost nikoli potřebám zajištění vlastní zemědělské produkce, ale výhradně formálnímu splnění podmínek pro přiznání dotace. Není pravda, že SZIF měl již v okamžiku uzavírání dohody všechny informace o tom, jakým způsobem byla v rozhodném období vykonávána zemědělská činnost stěžovatelky. Závěr o umělém vytvoření podmínek pro získání dotace nebyl založen pouze na částce příjmů ze zemědělské prvovýroby v roce 2010, ale i na dalších okolnostech, které byly zjištěny až ve fázi řízení o uložení povinnosti vrátit dotaci. Lze si jen těžko představit, že stěžovatelka provozovala další zemědělskou činnost, která se neodrazila v účetních dokladech a dalších evidencích, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí. Lze připustit, že stěžovatelka může vlastnit stroje, zařízení či jiný majetek, který z důvodu uplynutí doby jeho odepisování nemusí být předmětem účetní evidence, ovšem ani vlastnictví takového majetku samo o sobě neprokazuje žádnou činnost. Každá taková činnost má své vstupy a výstupy, které se v účetní evidenci nutně odrazí. Stěžovatelka sama neuvedla žádné další konkrétní činnosti, které měla v rozhodném období provádět.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[39] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[40] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[41] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v nedostatečném vypořádání žalobních námitek. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Jak v této souvislosti vyslovil Ústavní soud již v nálezu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém*“ (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené

rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[42] Nepřezkoumatelnost ve výše uvedeném smyslu Nejvyšší správní soud neshledal. Jak vyplývá z obšírné rekapitulace (výše), městský soud v souhrnu vypořádal všechny žalobní námitky a z odůvodnění rozsudku je seznatelné, na základě jakých úvah ke svým závěrům dospěl. Skutečnost, že městský soud do svého odůvodnění částečně převzal argumentaci žalovaného, nečiní rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky opakují, není potřeba, aby orgán další „procesní instance“, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či předchozím řízení a dospívá ke stejným závěrům, svoji argumentaci nad rámec již řečeného doplňoval, jestliže námitka s argumentací orgánů rozhodujících v předcházejících řízeních kvalifikovaně nepolemizuje. Kvalita rozhodnutí soudu do značné míry odráží kvalitu žaloby. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, subjektivní nesouhlas stěžovatelky se závěry či s argumentací nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[43] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že vyjma námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu stěžovatelka v rozsáhlé, avšak zcela nepřehledné kasační stížnosti opakuje námitky, které byly obsahem již žaloby podané ke krajskému soudu, a text žaloby byl pouze formálně upraven či doplněn.

[44] Stěžovatelka v kasační stížnosti především reprodukuje věcnou argumentaci žaloby, přičemž podstatná část stížních námitek směřuje výhradně proti rozhodnutí SZIF jako správního orgánu I. stupně, případně proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (či řízení těmito rozhodnutí předcházejícím), bez jakékoli vyjádřené vazby k rozsudku městského soudu. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73. Uvedení konkrétních stížních námitek brojících proti rozhodnutí krajského soudu nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Není na soudu, aby za stěžovatelku domýšlel, jaké námitky mohla uplatnit, či spekuloval, jak mohly být námitky stěžovatelky myšleny, jestliže tak nebyly formulovány. Námitky stěžovatelky směřující výhradně proti rozhodnutí SZIF jsou nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[45] K námitkám směřujícím proti rozsudku městského soudu musí Nejvyšší správní soud též připomenout, že úkolem správních soudů není abstraktní kontrola zákonnosti činnosti správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 4 Ads 448/2019-44). Správní soudnictví ovládají zásady dispoziční a *vigilantibus iura*, rozsah a hloubku přezkumu napadených aktů tedy určuje zásadně žalobce, resp. v řízení o kasační stížnosti stěžovatel. Následkem nedostatečně konkrétní či povrchní formulace námitky je projednání takové námitky soudem pouze ve vymezeném obecném či povrchním rozsahu. Stížní námitky směřující proti závěrům městského soudu jsou postaveny na paušálním zpochybňování postupu a závěrů SZIF, žalovaného a soudu bez jakékoli kvalifikované právní polemiky, na niž by Nejvyšší správní soud mohl adekvátně reagovat.

pokračování

Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu v rozsahu vymezeném kasační stížností.

[46] Na námitku nedostatečných podkladů rozhodnutí správních orgánů, resp. námitku, že správní orgány opřely své závěry především o kontrolní zprávu Evropského účetního dvora, stěžovatelce odpověděli již žalovaný (str. 6 rozhodnutí žalovaného) a městský soud. Městský soud shrnul, že správní orgány sice ve svých rozhodnutích konstatovaly předběžná zjištění Evropského účetního dvora, nicméně ke zjištění skutkového stavu provedly vlastní dokazování (zejm. odst. 36-37 rozsudku městského soudu), listinné důkazy, které byly podkladem rozhodnutí, byly provedeny v souladu se zákonem a jsou součástí spisu (odst. 36 a 38 rozsudku městského soudu). Součástí správního spisu byla i kontrolní zpráva Evropského účetního dvora, která se týkala kontroly činnosti SZIF při vynakládání finančních prostředků EU a při níž byla provedena kontrolní návštěva u stěžovatelky jako příjemce dotace z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova. Městský soud též srozumitelně vysvětlil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci není námitka, že stěžovatelka nemohla přímo participovat na podobě kontrolní zprávy Evropského účetního dvora, relevantní (odst. 37 rozsudku městského soudu).

[47] Pokud jde o námitku porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, městský soud konstatoval, že stěžovatelka byla před vydáním rozhodnutí SZIF dne 26. 4. 2017 vyzvána k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, tuto možnost však nevyužila. Výzvou sice SZIF vyzýval k nahlížení v konkrétním termínu, zároveň však výslovně připouštěl možnost domluvit si jiný termín.

[48] Ze spisu nevyplývá, že by se stěžovatelka pokusila o domluvu nahlédnout v jiném termínu, resp. v delším časovém horizontu, a správní orgán jejímu požadavku nevyhověl. Ani sama stěžovatelka nic takového netvrdí. Ze spisu dále vyplývá, že v odvolacím řízení stěžovatelka doložila nájemní smlouvu uzavřenou se společností AGPI, a. s. dne 8. 3. 2010. Městský soud neshledal vadu řízení v tom, že stěžovatelka nebyla vyrozuměna o provádění důkazu listinou mimo ústní jednání, neboť šlo o listinu předloženou stěžovatelkou. Vzhledem k tomu, že v případě doložené nájemní smlouvy šlo o listinný důkaz předložený stěžovatelkou a žádné další podklady v odvolacím řízení prováděny nebyly, žalovaný stěžovatelku k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nevyzýval (odst. 41 a 42 rozsudku městského soudu).

[49] Nejvyšší správní soud shledal v tomto postupu žalovaného sice pochybení, nejde však o vadu řízení, jež by odůvodňovala kasační zásah soudu. Účastník řízení sice má právo být vyrozuměn o provedení dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a má též právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), přičemž toto právo se uplatní i v řízení odvolacím, ve správním soudnictví je však podstatné, zda namítaná vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jak zdůraznil městský soud, nájemní smlouvu, která byla jediným novým důkazem v odvolacím řízení, doložila sama stěžovatelka, a její obsah tedy znala. Nešlo tedy o situaci, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž účastník řízení neměl povědomí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90, nebo ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59). V takové situaci opomenutí či nesprávná aplikace § 36 odst. 3 správního řádu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť podstata práva zaručeného v § 36 odst. 3 správního řádu není zasažena.

[50] Stěžovatelka dále setrvala na nesouhlasu se závěrem, že nebyla aktivním zemědělcem. I s touto námitkou se žalovaný a městský soud již vypořádali. Žalovaný mj. shrnul, že stěžovatelka byla do Evidence zemědělského podnikatele zapsána dne 10. 6. 2011 (bezprostředně před podáním žádosti o dotaci dne 27. 6. 2011), seno stěžovatelka získala nákupem služby (sklizně sena), nejednalo se tak o vlastní produkci ze zemědělské výroby, a tedy o prvovýrobu, veškeré činnosti, jimiž stěžovatelka dokládala tvrzenou zemědělskou činnost v roce 2010, proběhly v posledních dnech období rozhodného z hlediska splnění preferenčního kritéria, a to výhradně v rámci propojených společností a v hotovosti, z uvedených činností stěžovatelka dosáhla zisk 1 000 Kč, žádnou jinou činnost v rozhodném období stěžovatelka nevykonávala (str. 8-10 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný vyhodnotil, že činnost vykázaná stěžovatelkou v rámci tvrzené zemědělské výroby se svým charakterem, rozsahem a strukturou má s účelem preferenčního kritéria 1.1., jímž je podpora aktivních zemědělců. Společnost AGPI, a. s. zaktivněním společnosti AGPI Vajax spol. s r. o. uměle vytvořila podmínky, aby získala financování z veřejných zdrojů. V předchozím roce 2009 stěžovatelka neměla žádné příjmy ani výdaje, zisk 1000 Kč v roce 2010 nepostačuje k běžnému fungování podniku; neaktivní společnost byla použita pro získání dotace. Žalovaný proto dospěl k závěru, že stěžovatelka podmínky preferenčního kritéria „Podpora aktivních zemědělců“ vytvořila uměle a tyto podmínky splnila pouze zdánlivě, čímž došlo k porušení kapitoly 3 písm. k) obecné části Pravidel (str. 10 rozhodnutí žalovaného). Toto posouzení přezkoumal i městský soud, přičemž dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný (zejména odst. 54 rozsudku městského soudu).

[51] Správní orgány ani soud nečinily závěr, že ekonomická činnost stěžovatelky v roce 2010 vůbec neproběhla, jak stěžovatelka namítá, dospěly však k závěru, že realizovaná činnost měla jediný účel, a to formální naplnění podmínek preferenčního kritéria v souvislosti s žádostí o dotaci.

[52] Nejvyšší správní soud se s výše uvedeným posouzením skutkových zjištění ztotožňuje a souhlasí též se závěrem městského soudu, že skutečnosti, z nichž správní orgány vycházely, mají oporu ve spisu, a skutkový stav tak odpovídá provedenému dokazování. K námitce, že účetní listiny obsahují agregovaná data a odrážejí pouze ekonomické a daňové aspekty, městský soud vysvětlil, že správní orgány z listin zjistily informace, které listiny opravdu obsahují, a že tyto skutečnosti nebyly posuzovány nijak izolovaně (odst. 51 rozsudku městského soudu). Nejvyšší správní soud souhlasí, že všechny zjištěné skutečnosti a shromážděné důkazy v souhrnu konsekventně vedou k závěru o účelovosti vykázané činnosti stěžovatelky v roce 2010. Námitce, že závěry správních orgánů a městského soudu jsou založeny na domněnkách či spekulacích, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[53] Stěžovatelka dále namítala, že byly naplněny předpoklady pro to, aby se mohla dovolávat ochrany svého legitimního očekávání. I s touto námitkou se žalovaný (str. 10 rozhodnutí žalovaného) i městský soud již vypořádali. Městský soud shrnul závěry relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie (včetně rozsudku ve věci *Sviluppo Italia Basilicata* proti Komisi, jehož se stěžovatelka bez bližšího odůvodnění v kasační stížnosti dovolávala) a vyhodnotil, že stěžovatelce se nedostalo žádného konkrétního ujištění, které je předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání (odst. 43-45 rozsudku městského soudu). Závěr, že stěžovatelce nemohlo vzniknout legitimní očekávání pouze na základě skutečnosti, že SZIF uzavřel se stěžovatelkou dohodu o poskytnutí dotace, je v souladu s judikaturou. Stejně tak je v projednávané věci přiléhavý argument, že žadatel o dotaci si musí být vědom toho,

pokračování

že pokud nesplňuje podmínky stanovené pro dotaci, může po něm být požadováno vrácení dotace, pokud nesplnění podmínek po vyplacení dotace vyjde najevo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015-36). Stěžovatelce nebylo poskytnuto žádné aktivní oprávněné ujištění v souladu s právními normami, jež by mohlo založit její legitimní očekávání, že veškeré stanovené podmínky pro přiznání dotace splnila.

[54] Jestliže SZIF dospěl k závěru, že žádost stěžovatelky akceptoval v rozporu se stanovenými podmínkami dotace, byl povinen svůj postup revidovat [§ 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském a intervenčním fondu, čl. 63 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1306/2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008]. Praxe, jíž se stěžovatelka dovolává, by jí poskytla neoprávněnou výhodu. Takovému jednání nemůže být poskytnuta ochrana na základě tvrzeného legitimního očekávání.

[55] Úprava v čl. 73 nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 (výjimky ze snížení a vyloučení platby) či § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel (který se vztahuje na odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci), na niž stěžovatelka odkázala v souvislosti se svou argumentací, že již v žádosti o dotaci uvedla údaje o své zemědělské produkci, se na posuzovaný případ nevztahuje. Nic tedy nemění na závěru, že poskytovatel dotace je oprávněn i poté, co byly vyplaceny finanční prostředky, prověřit, zda podmínky dotace byly skutečně splněny, a naopak žadatel o dotaci si musí být vědom toho, že pokud nesplňuje podmínky stanovené pro dotaci, může po něm být požadováno vrácení dotace, pokud nesplnění podmínek po vyplacení dotace vyjde najevo.

[56] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal důvodnou ani námitku, že povinnost vrátit dotaci se neuplatní, pokud platba byla poskytnuta omylem. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že od mylné platby je třeba odlišovat výplatu neoprávněně poskytnuté dotace.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

[58] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph. D.

předseda senátu